

Jonathan Coe

Martorul
inocenței mele

Traducere din limba engleză și note
de Radu Paraschivescu

POLIROM
2025

Cuprins

PROLOG

2-5 septembrie 2022 9

PARTEA ÎNTÂI

Observi 55

PARTEA A DOUA

Anunți 183

PARTEA A TREIA

Rezolvat 279

EPILOG

27 februarie 2024 391

— Păi, o s-avem timp berechet să vorbim despre ea azi. Dacă ai nevoie de cineva cu care să-ți discuți ideile, dă de știre.

De fapt, în ultimii ani existaseră multe cazuri pe care lui Prudence i-ar fi fost greu să le rezolve fără ajutorul soțului ei. Nu c-ar fi avut o minte sclipitoare, ci mai degrabă – la fel ca loialul doctor Watson pentru Holmes – avea abilitatea de-a face observații și de-a pune întrebări ținute exact spre nivelul de obtuzitate la care deveneau utile. În timp ce începeau să-și croiască drum spre vest, pe alea paralelă cu Tamisa – deplasându-se într-un ritm destul de vioi, ceea ce era liniștitor –, se bucură să-i spună ce crede despre cazul pe care Prudence i-l prezentase destul de amănunțit.

— Am impresia, spuse el, că lucrurile duc fie spre Rebecca Wood, fie spre lordul Wetherby. Amândoi au un motiv – ceea ce profesorul Wilkes nu are, din ce știm deocamdată –, iar indiciul victimei poate să-i vizeze pe oricare dintre ei. Nu-i vizează, în schimb, pe Wilkes sau pe Roger Wagstaff – și asta ar fi suficient să-i exonereze pe amândoi, din punctul meu de vedere.

Se opri ca să scoată telefonul din buzunar și să facă o fotografie a catedralei St Paul's, care arăta splendid astăzi, în lumina dimineții.

— Întâmplător, spuse Prudence, lordul Wetherby are un motiv chiar mai solid decât ai putea crede. Există un motiv pentru situația jalnică a finanțelor la acel hotel, iar asta n-are nimic de-a face cu numărul mic de turiști. Am făcut câteva cercetări despre Randolph Wetherby. Are un apetit nesănătos pentru jocurile de noroc. Sifonează bani din conturile afacerii și-i pierde pe cei mai mulți la un cazinou din Monte Carlo. Se duce acolo cam o dată pe lună. Ca urmare, afacerea nu are nevoie doar de o injecție de capital – e în pragul falimentului.

— Mă rog, așa o fi, zise soțul ei, dar nu pot să nu mă gândesc că indiciul în sine duce mult mai pe față la Rebecca

decât la Wetherby. Dacă înseamnă numărul de la camera ei, arată direct spre ea. Pe când, în cazul lui, e doar o trimitere piezișă la o dată pe care a amintit-o în discursul lui, cu o seară înainte.

— Și nu orice dată, contracăra Prudence. Cum am spus, lordul Wetherby are un motiv solid, iar data aia îl rezumă foarte bine. În cazul în care Christopher Swann chiar a *vrut* să atragă atenția oamenilor asupra lui prin indiciul acela, a făcut o mutare strălucită. Doamne, ce flori frumoase. Nu-i așa că oamenii sunt tare atenți?

Una dintre caracteristicile cozii era că, din loc în loc, la câțiva metri, oamenii în doliu lăsaseră cadouri și omagii la întâmplare pe marginea aleii. Opțiunile predilecte păreau să fie ursuleții de pluș și buchetele de flori. Cel asupra căruia Prudence atrăgea atenția soțului ei era un aranjament absolut spectaculos din crini, trandafiri și hortensii. Ea ridică florile și le inhală mireasma inspirând adânc, înainte de-a le pune la loc cu mult respect pe dalele de piatră.

— Splendide, spuse ea.

Mark era nerăbdător să reia discuția.

— Așa o fi, zise el, dar tot ce mi-ai spus despre Rebecca asta mă face s-o bănuiesc. Povestea tipului care-a căzut pe scări fiindcă se pregătea să divulge niște nereguli, de exemplu. Bun, n-a fost identificată oficial – dar ce coincidența *naibii* ca cineva care arăta exact ca ea să fie văzut la locul crimei. Și nu s-a măritat niciodată, nu? Evident că s-a îndrăgostit de Wagstaff de când l-a cunoscut. Un amor neîmpărtășit, de patruzeci de ani... Ei bine, lucrurile astea pot să aibă un efect ciudat asupra spiritului uman. Ar putea fi în stare de orice, în etapa asta a vieții.

— A, serios? făcu Prudence, dezamăgită de soțul ei. La câte cusururi ai, trebuie să adaug și ura față de femeile între două vârste? Ce-ai spus adineauri e o serie de bazaconii misogine de prima mână. Rebecca nu mi s-a părut câtuși de puțin isterică.

— N-am folosit cuvântul ăsta.

— N-a fost nevoie.

Silueta masivă a unei clădiri pseudoelisabetane din stânga ei o făcu pe Prudence să-și dea seama că treceau pe lângă Teatrul Globe – mai bine zis, pe jumătate mergeau și pe jumătate stăteau, fiindcă deplasarea lor rapidă într-o primă fază fusese încetinită, iar acum coada se oprea din două în două minute, făcând o pauză de câteva minute în plus, după care pornea din nou inexplicabil, ca traficul congestionat de pe o autostradă aglomerată când nu se mai circulă pe o bandă. Din cine știe ce motiv, părea mai obositor să te deplasezi așa decât să mergi într-un ritm lent, dar constant, și râsuflară ușurați amândoi după ce trecură de Tate Modern și pe sub Blackfriars Bridge, când spațiul suplimentar apărut pe măsură ce se apropiau de clădirile de pe malul sudic le dădea tuturor ocazia să se împrăștie și să meargă mai repede.

— Intuiția îmi spune, reluă Prudence, că asta o să se dovedească mai mult o crimă politică decât din motive personale. Mă rog, știu că, în cazul Rebeccăi, cele două s-ar putea îmbina, dar – nu știi, faptul că s-a întâmplat la conferința asta... Au fost câteva personaje destul de ciudate săptămâna asta la Wetherby Hall, îți spun.

Mark își privi dezaprobator soția.

— Nu-i stilul tău să faci pe cineva „ciudat“ doar fiindcă nu-ți place politica lui.

— E ceva mai mult decât asta, spuse Prudence. Am văzut pe video toate dezbaterile și oamenii ăștia cam împing lucrurile la extrem.

— La extrem? Ce naiba mai înseamnă asta în ziua de azi?

— Păi, impresia mea a fost că păreau cu toții foarte furioși și cam obsedați. Obsedați de un fel de noțiune de... puritate.

Se întrerupse o clipă, ca să se gândească la cuvântul ales.

— Da – puritate. Totul trebuie să fie pur. Fără compromisiuri. Bun, am ieșit din UE, dar trebuie să fim siguri că am ieșit

complet din UE. Ne-am recăpătat suveranitatea, dar trebuie să ne-asigurăm că e o suveranitate *completă*. Avem nevoie de comerț liber, dar nu poate să fie doar liber, trebuie să fie *complet* liber: fără niciun fel de reglementări sau de restricții. Cred că într-un fel oamenii ăștia sunt aproape anarhiști. Și pe urmă, da, mai e și furia. Presupun că, dacă ești obsedat de puritate, o să fii mereu supărat și nefericit, din cauză că nimic din viață n-o să fie pur, lucrurile pur și simplu nu funcționează așa. Dacă nu accepți compromisul, o să fii frustrat mereu. Dar, ce-i drept, mi s-a părut bizar că erau atât de supărați, dat fiind că partidul pe care se presupune că-l sprijină cu toții e la putere de două ani.

— Poate că regretau că și l-au ales pe Boris ca lider, spuse Mark.

— Posibil. Unii dintre ei chiar au spus că a fost prea liberal pentru gustul lor oricum, erau cu toții foarte entuziasmați de Liz Truss. Dacă ar fi apărut acolo, cred că ar fi fost primită ca Mesia.

Trecuseră două ore și jumătate de când li se dăduseră brațările la Potter Fields și începeau amândoi să obosească. De îndată ce ajunseră la Jubilee Gardens, își desfăcură *shooting stick*-urile, le înfipseră în gazon și se sprijiniră de ele, în timp ce Prudence deschise coșul de picnic și inspectă proviziile pe care le făcuse soțul ei pentru această ocazie. Aveau cafea, vin roșu și alb, pui rece, salată verde, roșii cherry, pâine albă și cojoasă, pateu de Ardennes, tulpini de țelină, pastă de raci și mai multe feluri de brânză.

— Arată frumos, spuse o voce lângă ei. Mai select decât ce-am adus noi, oricum.

— Vreți și voi? întrebă Prudence amabilă.

— O, nu, nici vorbă. Nu făceam vreo aluzie.

Persoana care vorbise era o femeie blondă pe la cincizeci și cinci de ani, îmbrăcată cu niște blugi de culoare deschisă și un tricou pe care era imprimată figura impozantă a Reginei

defuncte. Lângă ea era o femeie blondă mai tânără – poate fiica ei – pe a cărei jachetă ușoară se vedea o cocardă cu roșu, alb și albastru, pe care se putea citi sloganul „*Regina inimilor noastre*”. Cele două stăteau pe iarbă și împărțeau o pungă mare de chipsuri cu brânză și ceapă. Amândouă păreau ostentive.

— Nu-ți face griji, o să ajungem acolo până la urmă, zise Prudence.

— Știu, spuse femeia. Și o să merite osteneala.

— Veniți de departe?

— Harrogate.

— E ceva de mers.

— Păi, nu puteam să lăsăm să treacă săptămâna fără să venim s-aducem un omagiu, nu? A însemnat o bună parte din viețile noastre de-a lungul anilor.

Prudence se gândi la această remarcă. Însemnase Regina „o bună parte” din viața ei? O prezență, poate. O prezență de care erai întotdeauna conștient, dar care nu prea atrăgea atenția, la fel ca tapetul sau ca muzica de fundal – bănuia însă că femeia blondă n-ar fi fost mulțumită de o asemenea comparație.

— Drept să-ți spun, zise ea, pe vremuri eram cu totul împotriva familiei regale. Părinții mei au fost hipioți și am fost educată să cred că toată povestea era o risipă totală de timp și de bani și un fel de nor pe cerul senin al constituției.

Puse puțină sare pe o pulpă de pui și mușcă din ea pe gânduri.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă femeia.

— Nu știu precis, spuse Prudence, care nu se gândise cu adevărat la asta până atunci. În memoria mea, s-a întâmplat cam în preajma Jubileului de Argint. În 1977. A fost o mare petrecere pe stradă, cu toți vecinii, și deși ai mei n-au vrut să mă duc, m-am dus, mi-am făcut lipeala cu un băiat care stătea la trei case mai încolo pe stradă și ne-am simțit ca-n povești. Aveam doar nouășpe ani, eram un pic rămasă în

urmă și presupun că, în felul ăsta jalnic, m-am decis să mă revolt împotriva valorilor parentale.

— Ei bine, spuse femeia blondă, din fericire, Lucinda și cu mine am gândit întotdeauna la fel în privința familiei regale. Nu-i așa, Looby-Loo?

Fiica ei avu un zîmbet de aprobare îngrozit la această remarcă și-i aruncă o privire scurtă și imploratoare lui Prudence. Nu ridică o pancartă pe care scria „Salvează-mă“, dar era ca și cum ar fi făcut-o.

Prudence râse și zise:

— Mă rog, din punctul de vedere al părinților mei, lucrurile au devenit mult mai grave. În primul rând, m-am măritat cu bărbatul care conducea grupul conservator al colegiului meu din Oxford și pe urmă, ca să le dau lovitura de grație, am intrat în poliție. Ești sigură că nu vrei să ciugulești o pulpă?

De data asta, femeia cedă tentației și, împreună cu fiica ei, înfulecă cât ai clipi din ochi bucățile de pui oferite.

— Soția mea exagerează, spuse Mark. Taică-său era de stînga, dar era un om foarte respectabil. După război, mama lui contribuisese la înființarea Sistemului Național de Sănătate, iar el a devenit un avocat distins. Drepturile omului și așa mai departe. N-a fost nicidecum un hipiot. Iar soția lui era o pictoriță talentată. A avut și o expoziție la Hayward pe vremuri.

— Mă rog, a fost *una* dintre expozante. Acum tu exagerezi.

— Cred că drepturile omului sunt o pacoste, spuse femeia blondă. Oamenii fac întotdeauna tam-tam pe marginea lor.

Nici Prudence, nici Mark nu știură cum să răspundă acestui comentariu; și dat fiind că, dintr-odată, coada părea să se miște cu o viteză surprinzătoare, se hotărâră să-și strângă mâncarea și să intre la loc în rând lângă London Eye. Văzându-le brățărilor de plastic, o familie de sikhși cu cinci membri le făcu loc cu bucurie, iar de acolo le mai trebuiră cam douăzeci de minute să ajungă târșăit la Westminster Bridge. Era reconfortant acum să reușești să vezi chiar Palatul Westminster